

PREZES
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
W KATOWICACH

40-024 Katowice, ul. Powstańców 41a
Tel./Fax (0-32) 256-46-96, Tel/Fax (0-32) 255-26-47, Tel. /Fax (0-32) 255-44-04
E-mail: katowice@uokik.gov.pl

Katowice, dnia 29.05.2002r.

RKT-561-w/04/02/AW

Decyzja nr RKT-18/2002

Na podstawie art. 104 k.p.a. w związku z art. 85 ust. 1 i art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 122, poz. 1319; ze zm. Dz.U. z 2001r. Nr 110, poz. 1189; Nr 154, poz. 1800) w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **odmawia się** wszczęcia postępowania antymonopolowego na wnioski z dnia 05.02.2002r., uzupełnione pismami z dnia 18.02.2002r., 10.04.2002r. 22.04.2002r., wniesiony przez:

1. Irenę J. i Wiesławę O. wspólniczki spółki cywilnej OMEGA BIS s.c. Dąbrowa Górnicza,
2. Marzenę Sz. prowadzącą Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe Sosnowiec,
3. Zdzisława M. prowadzącego P.W. „TRIO” O. Hotelarsko-Gastronomiczny „KOTWICA” Dąbrowa Górnicza,

w sprawie naruszenia przez Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o., ul. Powstańców 13, 41-300 Dąbrowa Górnicza, zakazu zawartego w art. 8 ust. 2 pkt 1 i pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, gdyż w sposób oczywisty z informacji zawartych we wniosku oraz posiadanych przez Prezesa Urzędu wynika, że nie naruszono tego zakazu.

Uzasadnienie

W związku z pismem pań W. O. i I. J. wspólniczek spółki cywilnej „OMEGA-BIS” z dnia 05.02.2002r. podnoszącym kwestię naliczania ośrodkom położonym nad jeziorem Pogoria I w Dąbrowie Górniczej przez Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o. w Dąbrowie Górniczej (zwane dalej Przedsiębiorstwem) należności za straty bilansowe wielokrotnie przekraczające koszty zużytej wody Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej Organem Antymonopolowym) wszczął postępowanie wyjaśniające w sprawie wysokości opłat za dostawę wody pobieranych przez Przedsiębiorstwo. Jednocześnie Organ Antymonopolowy zwrócił się do firmy „OMEGA-BIS” o uzupełnienie braków formalnych wniosku, tj. dokładne wskazanie wnioskodawcy i udokumentowanie legitymacji czynnej do żądania wszczęcia postępowania antymonopolowego, sprecyzowanie zarzutów oraz wskazanie ich podstawy prawnej, a także o udzielenie informacji pozwalających na ustalenie stanu faktycznego sprawy.

W toku korespondencji Organ Antymonopolowy ustalił, iż z wnioskiem o wszczęcie postępowania wystąpili:

1. Irena J. i Wiesława O. wspólnicy spółki cywilnej OMEGA BIS s.c. Dąbrowa Górnicza,
2. Marzena Sz. prowadząca Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe Sosnowiec,
3. Zdzisław M. prowadzący P.W. „TRIO” O. Hotelarsko-Gastronomiczny „KOTWICA” Dąbrowa Górnicza.

Wnioskodawcy zarzucili Przedsiębiorstwu naruszenie art. 8 ust. 2 pkt 1 i pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. W uzasadnieniu wniosku wymienieni przedsiębiorcy

podnieśli, iż Przedsiębiorstwo obok opłaty za wodę przez nich zużytą obciąża ich również tzw. różnicą bilansową (stratami wody na odcinku sieci pomiędzy wodomierzem głównym a zainstalowanymi przez nich podlicznikami). Wskazali również, że Przedsiębiorstwo w umowach o dostawę wody narzuciło im warunki rozliczania jej zużycia (§ 15 umów).

W oparciu o informacje zawarte w pismach Spółdzielni oraz zebrane w toku postępowania wyjaśniającego Organ Antymonopolowy ustalił co następuje.

Obszarem działania Przedsiębiorstwa jest gmina Dąbrowa Górnicza. Na całym obszarze działania Przedsiębiorstwo pobiera opłaty za wodę w jednakowej wysokości.

Przedsiębiorstwo nie stosuje zróżnicowanych stawek opłat za dostawę wody dla poszczególnych kategorii odbiorców. Nie pobiera od odbiorców opłaty stałej z tytułu dostawy wody. Wysokość opłat za wodę pobieranych przez Przedsiębiorstwo począwszy od 2000r. kształtuje się następująco:

Rok	Wysokość opłaty za 1 m ³ wody	
	cena netto	cena brutto
2000	2,64	2,82
2001	2,86	3,06
2002	3,10	3,32

Straty wody w sieci wodociągowej Przedsiębiorstwa w latach 1997-2001 prezentuje poniższa tabela:

Wyszczególnienie	1997	1998	1999	2000	2001
Ilość m ³ wody stanowiącej straty	2.231.806	1.813.827	1.952.792	1.386.422	1.057.187
Procent strat wody w stosunku do wody wtłoczonej	21,5	20,1	23,0	17,9	14,8
Szacunkowe koszty strat wody w sieci w tys. zł	1.341	1.181	1.505	1.232	959

Przedsiębiorstwo poinformowało, iż zgodnie z §4 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1996r, w wersji ustalonej rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 13 października 1998r. ilość pobieranej wody ustala się na podstawie wskazań wodomierza głównego, jeżeli strony w umowie nie postanowią inaczej. W związku z wzrastającą liczbą kierowanych do Przedsiębiorstwa wniosków o rozliczanie zużycia wody w oparciu o wskazania wodomierzy pododbiorców zainstalowanych na koszt własny za wodomierzem głównym, Przedsiębiorstwo opracowało stosowne wzory umów. Podpisanie umowy następuje przy zachowaniu następujących zasad:

- ilość pobranej wody ustala się na podstawie wodomierza głównego,
- rozliczenie zużycia wody następuje na podstawie wskazań zainstalowanych na koszt własny wodomierzy indywidualnych (podliczników),
- różnica pomiędzy wskazaniem wodomierza głównego a suma wskazań podliczników (różnica bilansowa) jest dzielona na pododbiorców w sposób, który określa umowa.

Przedsiębiorstwo obciąża stratami bilansowymi wszystkich odbiorców objętych umową o rozliczanie zużycia wody poza wodomierzem głównym. Kwota obciążająca odbiorcę z tytułu różnic bilansowych wynika z zastosowanego w umowie systemu podziału różnic bilansowych. Wyliczona w powyższy sposób ilość mnożona jest przez aktualną stawkę opłaty za dostawę wody. Konsekwencje nie uiszczenia zapłaty i odmowy płacenia różnic

bilansowych określone są w treści zawartych umów. Pododbiorca wody, który odmawia płacenia różnic bilansowych, nie wywiązuje się tym samym z warunków zawartych w umowie. W związku z powyższym po trzykrotnym wezwaniu do zapłaty następuje, w zależności od istniejących warunków technicznych, wstrzymanie dostaw wody lub sprawa kierowana jest do sądu.

W toku postępowania wyjaśniającego ustalono ile wynosiły różnice bilansowe dla każdego z Wnioskodawców i jakimi kwotami obciążały ich z tego tytułu Przedsiębiorstwo w 2001r. i w styczniu 2002r. Zestawienie płatności z tytułu dostaw wody dokonanych przez panie I. J. i W. O. „OMEGA-BIS” na rzecz Przedsiębiorstwa w wymienionym okresie (karty nr 25-30) przedstawia się następująco.

Miesiąc	Różnica bilansowa dla poszczególnych miesięcy		Zużyta woda	
	Zużycie w m ³	Wartość różnicy bilansowej dla poszczególnych miesięcy	Zużycie w m ³	Wartość zużytej wody
Styczeń	240	670,78	59	168,74
Luty	144	411,84	91	260,26
Marzec	176	503,36	92	2633,12
Kwiecień	179	511,94	82	234,52
Maj	148	423,28	90	257,40
Czerwiec	146	417,56	118	337,48
Lipiec	91	260,26	123	351,78
Sierpień	163	466,18	183	523,38
Wrzesień	38	108,68	142	406,12
Październik	523	1495,78	101	288,86
Listopad	1016	2905,76	63	180,18
Grudzień	178	509,08	112	320,22
Styczeń 2002	132	409,20	50	155,00
Razem	3174	9093,70	1306	3901,38

Z powyższego zestawienia wynika, że za zużycie wody z tytułu różnicy bilansowej „OMEGA-BIS” biorąc pod uwagę dane z 2001r. i stycznia 2002r. zapłaciło prawie trzykrotnie więcej niż za rzeczywiście zużyta wodę.

Podobny obraz dają zestawienia dotyczące wysokości opłat z tytułu dostawy wody poniesionych przez pana Z. M. P.W. „TRIO” prowadzącego pensjonat „Kotwica” (karty nr 33,35-39). W jego przypadku różnica bilansowa w omawianym okresie wyniosła 2.481 m³ przy rzeczywistym zużyciu wody w ilości 972 m³. W przypadku pani M. Sz. prowadzącej „Katamaran” różnica bilansowa wyniosła 906 m³, zaś rzeczywiste zużycie wody wyniosło 431 m³ (karty nr 40, 42-54).

Odbiorcy wody zlokalizowani przy ul. Żeglarskiej zawarli z Przedsiębiorstwem umowy o dostawę wody o zbliżonej treści (karty nr 80-81, 186-187,189-190). Panie I. J. i W. O. „OMEGA-BIS” s.c. w dniu 30.11.1995r., pani M. Sz. w dniu 14.09.1998r., a pan Z. M. P.W. „TRIO” w dniu 05.08.1998r. W §4 umów ustalono granicę utrzymania i eksploatacji urządzeń wodociągowych w ten sposób, że urządzenia do zaworu za wodomierzem rozliczeniowym – pierwszym na rurociągu zasilającym lub miejscem przeznaczonym na jego umieszczenie eksploatuje dostawca. Sieć wodociągowa wraz z zaworem do punktów czerpania jest w eksploatacji odbiorcy. W §15 uregulowane zostały zasady rozliczania należności za wodę,

które dokonywane jest według zainstalowanego na koszt własny podlicznika, a wszelkie straty zaistniałe na sieci wodociągowej pomiędzy wodomierzem głównym a podlicznikami doliczane są proporcjonalnie do zużycia wszystkim odbiorcom z tego ujęcia. Za rozliczenie poboru wody każdy pododbiorca będzie uiszczał w każdym rachunku dodatkową opłatę w wysokości 150% wartości 1 m³ wody plus koszty inkasa. Ponadto w §15 znalazł się zapis, iż w przypadku nie wywiązania się z płatności któregośkolwiek z pododbiorców następuje natychmiastowe rozwiązanie umowy, a Przedsiębiorstwo wróci do rozliczenia poboru wody tylko z wodomierza głównego.

Organ Antymonopolowy zwrócił się do Przedsiębiorstwa, by przedstawiło informacje o tym kto jest właścicielem sieci wodociągowej, którą doprowadzana jest woda do ośrodków nad jeziorem Pogoria przy ul. Żeglarskiej, gdzie przebiega granic własności i granica eksploatacji. Przedsiębiorstwo wskazało, że nie może podać dokładnego przebiegu sieci zasilającej wymienione ośrodki z uwagi na brak pomiarów geodezyjnych, których wykonanie winien zlecić właściciel sieci. Z uwagi na to, że sieć nie została przekazana na stan Przedsiębiorstwa nie ma ono podstaw do przeprowadzenia inwentaryzacji geodezyjnej na swój koszt. W związku z powyższym Przedsiębiorstwo dysponuje jedynie dokładnym przebiegiem sieci będącej w jego eksploatacji na odcinku od włączenia do wodociągu miejskiego w ul. Gwardii Ludowej do studni głównej. Studnia główna stanowi granicę własności i granicę eksploatacji pomiędzy Przedsiębiorstwem a właścicielami ośrodków.

Przedsiębiorstwo wyjaśniło również jak rozliczani są odbiorcy wody zlokalizowani nad jeziorem Pogoria przy ul. Żeglarskiej (karta nr 214). Rozliczenie za wodę zużytą przez ośrodki usytuowane na odcinku od włączenia do Restauracji „Hutnik” Wojciech W. włącznie, regulowane są przez właściciela po odjęciu zużycia wody w studni bilansowej Nr 1 od wskazań wodomierza zabudowanego w głównej studni (plan sytuacyjny, karta nr 217). Za wodę zużytą przez pozostałe ośrodki (wyłączając ośrodki PWiK oraz DAMEL) rozliczenie następuje na podstawie odczytów wskazań wodomierza zabudowanego w studni bilansowej Nr 2. Za wodę zużytą przez PWiK oraz DAMEL rozliczenie następuje po odjęciu od zużycia wykazanych na wodomierzu zabudowanym w studni bilansowej Nr 1 zużycia wykazanych na wodomierzu zabudowanym w studni Nr 2. Wnioskodawcy są rozliczani według zainstalowanych na własny koszt podliczników, a wszelkie różnice zaistniałe na sieci wodociągowej pomiędzy wskazaniem wodomierza zainstalowanego w studni bilansowej Nr 2 a sumą wskazań podliczników, są doliczane proporcjonalnie do zużycia wszystkim usługobiorcom z tego ujęcia (wyliczona proporcja różnic bilansowych wynika ze zużycia wykazanych na podlicznikach).

Przedsiębiorstwo podało, że główną przyczyną strat bilansowych powstających na sieci doprowadzającej wodę do ośrodków wypoczynkowych przy ul. Żeglarskiej są nieszczelności na armaturze i przewodach wodociągowych wybudowanych w latach sześćdziesiątych

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Organ Antymonopolowy zważył co następuje.

Analiza sprawy wskazuje, iż istota konfliktu pomiędzy Wnioskodawcami a Przedsiębiorstwem dotyczącego zasad rozliczania zużycia wody i obciążania odbiorców stratami wody na odcinku pomiędzy studnią główną a podlicznikami zainstalowanymi na posesjach, na których prowadzą działalność gospodarczą wynika z braku uregulowania stanu własności tego odcinka sieci. Przedsiębiorstwo podnosi, iż sieć zasilająca ośrodki przy ul. Żeglarskiej nie została mu przekazana na stan i nie ma podstaw do przeprowadzenia inwentaryzacji geodezyjnej na swój koszt, a granica własności i eksploatacji przebiega przez studnię główną. Granicę utrzymania i eksploatacji urządzeń strony określiły w §4 umów o dostawę wody. Urządzenia wodociągowe do zaworu za wodomierzem głównym – pierwszym na rurociągu zasilającym lub miejscem przeznaczonym na jego umieszczenie eksploatuje dostawca. Sieć wodociągowa za zaworem, do punktów czerpania pozostaje w eksploatacji

odbiorcy. Ustalenie stanu własności spornego odcinka sieci jest niezbędne do rozstrzygnięcia, kto powinien ponosić koszty związane z modernizacją sieci lub budowy nowego wodociągu w celu wyeliminowania wysokich strat wody. W obecnej sytuacji Przedsiębiorstwo, podobnie jak Wnioskodawcy, widzi potrzebę przeprowadzenia takiej inwestycji, niemniej jego propozycja określająca wstępne koszty na kwotę ok. (...) tys. zł w przypadku zastosowania metody bezwypokowej, z uwagi na wysokość tych kosztów, które mieliby pokryć odbiorcy przy ul. Żeglarskiej, nie jest akceptowana przez Wnioskodawców.

Dla rozstrzygnięcia, czy obciążanie przez Przedsiębiorstwo Wnioskodawców stratami wody powstałymi na odcinku sieci pomiędzy wodomierzem głównym a zainstalowanymi przez nich podlicznikami, istotne znaczenie ma ustalenie kto jest właścicielem spornego odcinka sieci. Brak uregulowania stanu prawnego tego odcinka sieci uniemożliwia wskazanie podmiotu odpowiedzialnego za jej stan techniczny i za straty powstałe w czasie eksploatacji. Ustalenie kto jest właścicielem sieci ma zatem istotne znaczenie dla ewentualnego rozstrzygnięcia czy obciążanie Wnioskodawców tzw. różnicą bilansową jest uzasadnione. Stwierdzić należy, iż strony konfliktu w niniejszej sprawie mogą żądać w postępowaniu przed sądem powszechnym uregulowania stosunków własnościowych. Rozstrzygnięcie co do prawa własności spornego odcinka sieci na którym powstają straty wody którymi Przedsiębiorstwo obciąża Wnioskodawców może zapaść jedynie w drodze wyroku sądowego. Organ Antymonopolowy nie jest bowiem właściwy do oceny stosunków własnościowych.

Analizując sprawę należy również powołać przepisy ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków obowiązującej od dnia 14.01.2002r. oraz rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12.03.2002r. w sprawie określenia taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków (Dz.U. Nr 26, poz. 257) obowiązującego od dnia 08.04.2002r.

Zgodnie z art. 16 ust. 1 w/w ustawy na prowadzenie zbiorowego zaopatrzenia w wodę lub zbiorowego odprowadzania ścieków jest wymagane uzyskanie zezwolenia wydawanego przez zarząd gminy w drodze decyzji. W myśl art. 20 ustawy przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne określa taryfę cen i opłat za usługi wodociągowo-kanalizacyjne na 1 rok. Taryfy na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy podlegają zatwierdzeniu w drodze uchwały rady gminy, zaś zarząd gminy zgodnie z art. 24 ust. 5 sprawdza, czy taryfy zostały opracowane zgodnie z przepisami ustawy i weryfikuje koszty pod względem celowości ich ponoszenia. Ponadto rada gminy w oparciu o art. 19 ustawy po dokonaniu analizy projektów regulaminów dostarczania wody i odprowadzania ścieków, opracowanych przez przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne, uchwała regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków obowiązujący na obszarze gminy.

Tryb wprowadzania w życie nowych przepisów reguluje rozdział 7 ustawy. Zgodnie z art. 32 ust. 1 w/w ustawy w terminie 6 miesięcy od jej wejścia w życie (tj. do dnia 14.07.2002 roku) przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne są obowiązane wystąpić z wnioskiem do zarządu gminy o wydanie zezwolenia na prowadzenie zbiorowego zaopatrzenia w wodę lub zbiorowego odprowadzania ścieków, o którym mowa w art. 16 ust. 1. W myśl art. 32 ust. 2 w terminie roku od dnia wejścia w życie w/w ustawy zarząd gminy obowiązany jest do wydania decyzji w sprawie w/w zezwolenia, która zgodnie z art. 18 pkt 5 musi określać warunki, zakres i tryb kontroli realizacji zezwolenia i przestrzegania regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków. Regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków – zgodnie z art. 32 ust. 3 w związku z art. 19 ust. 1 - rada danej gminy uchwali po raz pierwszy dla przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego, starającego się o zezwolenie zarządu gminy w terminie 9 miesięcy od dnia wejścia w życie w/w ustawy, tj. do dnia 14.10.2002r. Szczegółowe kryteria ustalania niezbędnych przychodów, alokację kosztów na taryfowe grupy odbiorców i kryteria różnicowania cen i stawek opłat określa rozporządzenie w sprawie

określenia taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 w/w ustawy zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków jest zadaniem własnym gminy i, jak to wynika z przytoczonych powyżej przepisów, to właśnie organom gminy ustawodawca, określając mechanizmy kształtowania cen za dostawę wody i odprowadzanie ścieków, powierzył kompetencje do dokonywania oceny, czy przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne opracowując taryfę zastosowały się do obowiązujących przepisów ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków oraz przepisów wykonawczych do tej ustawy. W myśl art. 24 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków zatwierdzanie cen i opłat zamieszczonych w taryfach przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego, a także ocena kalkulacji kosztów w oparciu o które zostały sporządzone taryfy należy, w świetle w/w ustawy, do organów gminy.

Wnioskodawcy podnosząc zarzut naruszenia przez Przedsiębiorstwo zakazu zawartego w art. 8 ust. 2 pkt 1 wyraźnie wskazali, że nie kwestionują wysokości opłaty za 1m^3 , a obciążanie ich przez Przedsiębiorstwo tzw. różnicą bilansową. W tym kontekście należy zwrócić uwagę na zapis art. 19 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, który mówi iż rada gminy po dokonaniu analizy projektów regulaminów dostarczania wody i odprowadzania ścieków, opracowanych przez przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne, uchwała regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków, obowiązujący na obszarze gminy. Regulamin ten uchwalany przez radę gminy powinien określać prawa i obowiązki przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego oraz odbiorców usług w tym m.in. szczegółowe warunki i tryb zawierania umów oraz sposób rozliczeń w oparciu o ceny i stawki opłat ustalone w taryfach. W §4 rozporządzenia w sprawie określenia taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków zawarto zapis, iż w taryfach za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków określa się m.in. warunki rozliczeń z uwzględnieniem wyposażenia nieruchomości w przyrządy i urządzenie pomiarowe oraz warunki stosowania cen i stawek opłat, a w ramach tych ostatnich w szczególności określa się standardy jakościowe obsługi odbiorców. Jak już wskazywano powyżej taryfy podlegają zatwierdzeniu przez radę gminy. Organy Gminy przyjmując regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków oraz zatwierdzając taryfy przedsiębiorstw wodociągowych regulują zatem zasady rozliczania za dostawy wody i odprowadzanie ścieków na terenie danej gminy.

Z przepisów ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków wynika więc, że Organ Antymonopolowy utracił kompetencje do orzekania w sprawie cen i stawek opłat oraz innych warunków umów dotyczących zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków. Zgodnie z art. 19 k.p.a. organy administracji publicznej przestrzegają z urzędu swojej właściwości rzeczowej i miejscowej. Na każdym etapie postępowania może zdarzyć się, iż na skutek zmiany przepisów organ utraci kompetencje do rozpatrywania określonego rodzaju spraw. W okolicznościach sprawy wejście w życie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków oznacza, że Organ Antymonopolowy nie jest właściwy do wydania decyzji dotyczącej warunków dostawy wody przez Przedsiębiorstwo. Utracił bowiem te kompetencje na rzecz organów gminy. Rada gminy uzyskała bowiem status i kompetencje regulatora na gminnym rynku wodno-kanalizacyjnym.

Jak to już podnoszono w uzasadnieniu niniejszego postanowienia stawiane przez Wnioskodawców zarzuty nie dotyczą wysokości opłaty za dostarczenie 1m^3 , ale przyjętego sposobu rozliczeń za dostawy wody i obciążanie ich tzw. różnicą bilansową. Stosowany i kwestionowany przez Wnioskodawców sposób rozliczeń został uregulowany w umowach o dostawę wody zawartych przez nich z Przedsiębiorstwem w §15 ust. 1 w ten sposób że

rozliczenie za wodę będzie następować według zainstalowanego na koszt własny podlicznika a wszelkie straty zaistniałe na sieci wodociągowej pomiędzy wodomierzem głównym a podlicznikami doliczane będą proporcjonalnie do zużycia wszystkim odbiorcom z tego ujęcia. Wnioskodawcy zarzucili Przedsiębiorstwu naruszenie art. 8 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez obciążanie ich tzw. różnicą bilansową oraz naruszenie art. 8 ust. 2 pkt 6 w/w ustawy poprzez narzucanie uciążliwych warunków umów przynoszących mu nieuzasadnione korzyści, wskazując przy tym na zapis §15 ust. 1 umów o dostawę wody, i narzucanie nadmiernie wygórowanej ceny za dostawę wody. Oba zarzuty wiążą się bezpośrednio z zapisem §15 ust. 1 umów. Umowy zawierające kwestionowany przez Wnioskodawców warunek zawarte zostały w 1995r. (I. J., W. O.) i w 1998r. (M. Sz., Z. M.). W okolicznościach sprawy należy zatem również zwrócić uwagę na art. 93 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów mówi, iż nie wszczyna się postępowania w sprawie jeżeli od końca roku, w którym zaprzestano ich stosowania upłynął rok. W przypadku narzucania uciążliwych warunków umowy terminem, w którym rozpoczyna się bieg przedawnienia jest data zawarcia umowy. W przypadku umów zawartych w 1995r. przedawnienie zarzutów nastąpiło w 1997r., a w przypadku umów zawartych w 1998r. – w 2000r.

Z powyższego wynika, że nawet gdyby Organ Antymonopolowy nie utracił na skutek wejścia w życie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków kompetencji do rozpatrzenia przedmiotowego wniosku o wszczęcie postępowania antymonopolowego, to zarzuty postawione przez Wnioskodawców kwestionujące przyjęty w umowach o dostawę wody sposób rozliczania należności za wodę nie mogłyby być rozpatrywane w postępowaniu antymonopolowym z uwagi na ich przedawnienie.

Ustalenia dokonane w oparciu o zgromadzone w ramach postępowania wyjaśniającego materiały dowodowe oraz analiza przepisów ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków i jej przepisów wykonawczych wskazują zatem, iż Organ Antymonopolowy nie jest właściwy do wszczynania postępowania w sprawie zarzutów postawionych przez Wnioskodawców.

W związku z powyższym należy stwierdzić, iż z informacji zawartych we wniosku oraz zgromadzonych w toku postępowania wyjaśniającego w sposób oczywisty wynika, że Przedsiębiorstwo nie naruszyło zakazu, o którym mowa w art. 8 ust. 2 pkt 1 i pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, a tym samym brak jest podstaw do wszczynania przeciwko niemu postępowania antymonopolowego.

Od niniejszej decyzji stronie przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Antymonopolowego za pośrednictwem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura w Katowicach w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia decyzji.

Dyrektor Delegatury
Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów w Katowicach
Alicja Kral